

gere end en signalforsyning via hybridnettet. Udtrykket »billigere« må dog tages med en væsentlig modifikation, da det ikke er sikkert, at en parabolantenne vil give samme programforsyning som hybridnettet. Dette sidste vil kunne levere flere programmer. Når det alligevel er af betydning, at en selvstændig parabolantenne kan være en »billigere« programkilde, er årsagen den, at abonnenterne meget vel kan tænkes at lægge mindre vægt på hybridnettets leveringsmuligheder end på prisen. Jeg kan derfor være enig i forslaget betragtninger om, at adgangen til at kunne etablere selvstændig parabolantenne må forudsættes udnyttet i en eller anden udstrækning, og at dette navnlig vil ske i de større bysamfund.

Når forslaget videre taler om, at fællesantenneanlæg i de større bysamfund vil »opnå betydelige besparelser«, synes dette at være en noget misvisende udtryksmåde. Fællesantenneanlæggene vil ikke opnå nogen besparelse i forhold til det eksisterende udstyr, og de vil naturligvis under den givne forudsætning skulle investere i parabolantenne(r).

Udtrykket »besparelser« får herefter kun en mening, hvis det forudsættes, at der egentlig skulle bestå en pligt til at tilslutte sig hybridnettet.

Nu har der imidlertid ikke fra nogen side hidtil været tænkt på, at der skulle gælde en egentlig tilslutningspligt. Det, der har været diskuteret, er, om der burde indføres en lov-mæssig mulighed for, at administrationen i konkrete tilfælde nægtede et fællesantenneanlæg tilladelse til at opsætte selvstændig parabolantenne for modtagelse af signaler fra rundspredende satellitter, når en tilfredsstillende signalforsyning kunne ske via hybridnettet.

Det er regeringens principielle holdning, at en sådan begrænsning i den traditionelt frie adgang til at modtage signaler, der rundspredes med henblik på modtagelse af den store offentlighed, ikke bør indføres. Beslutningsforslaget siger overensstemmende hermed, at det ikke findes »hensigtsmæssigt, at fællesantenneanlæggene pålægges en tilslutningspligt til hybridnettet«. Dette skal antagelig forstås på den måde, som der netop er redegjort for, nemlig at adgangen for et fællesantenneanlæg til at opsætte selvstændig parabolantenne ifølge beslutningsforslaget ikke agtes beskåret. Med dette som udgangs-

punkt skal jeg herefter kommentere de tre modeller A-C, der ifølge forslaget skulle være egnede til at skabe et hybridnet på følgende grundbetingelser:

a) De abonnenter, der ønsker signalforsyning via hybridnettet, skal fuldt ud udrede de dermed forbundne udgifter.

b) Takstfastsættelsen skal ske ud fra en forudsætning om, at signalforsyning i princippet skal udstrækkes til hele landet, herunder tyndt befolkede landdistrikter, til ensartede takster, i hvert fald inden for den enkelte televirksomheds forsyningsområde.

c) Adgangen for et fællesantenneanlæg til at opsætte selvstændig parabolantenne med henblik på at modtage og distribuere signaler fra rundspredende satellitter beskæres ikke.

Model A

Hovedpunkterne i denne model er følgende:

a) Televirksomhederne skal gratis levere antenneanlæg de signaler, som de selv kunne tage ned ved hjælp af parabolantenner, men som antenneforeningerne ellers selv måtte betale for.

Efter den direkte ordlyd synes dette at indebære, at der skal betales for signaler med nabolandes langdistancefremførte programmer og fra programmer fra kommunikations-satellitter. Dette er imidlertid næppe af afgørende betydning, idet meningen antagelig er, at et fællesantenneanlæg skal kunne kræve signalforsyning gratis alene fra kommunikationssatellitter.

Hvorfor antenneanlægget end ikke for en signalforsyning via hybridnettet skal betale, hvad udgifterne til etablering og drift af en parabolantenne til signalforsyning af anlægget ville have kostet, er et helt ubesvaret spørgsmål.

I øvrigt er det grundlæggende i strid med en af de foran opstillede grundforudsætninger for etablering af hybridnettet, at en signalforsyning i et eller andet omfang skal ske gratis. Det er netop som en fundamental ting forudsat, at de brugere, der ønsker signalforsyning, skal betale udgifterne ved denne.

b) Televirksomhedernes investering finansieres ved indskud af aktiekapital uden stemmeret. Denne særlige aktiekapital garanteres et